

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE V ROCE 2014 SLAVÍ 350 LET OD ZALOŽENÍ

1. ČÁST

Snahy o založení biskupství

Rok 2014 je pro královéhradeckou diecézi jubilejním 350. výročím jejího vzniku a trvání. Je však nutné si připomenout její předchůdkyni, diecézi v Litomyšli. Vznik litomyšlského biskupství v roce 1344 vyplynulo z potřeby rozdělit pražskou rozlehlou arcidiecézi (biskupství v Praze bylo povýšeno na arcibiskupství taktéž v roce 1344) na menší církevní správní celky. Toto biskupství netrvalo však dlouho. Bylo vyplněno a vydrancováno fanatickou husitskou lůzou a již nikdy nebylo obnoveno.

Nové snahy řešit složitou náboženskou situaci v severovýchodních Čechách se objevily ve druhé polovině 16. století. O tom svědčí podněty papežského nuncia Filipa Segy a jezuitů Nicolause Lanoye císaři Rudolfovi II. v roce 1586. Zde však pro vnitropolitickou neuspořádanost v království Českém tato snaha neuspěla ani u císaře ani u papeže.

Další pokus o zřízení biskupství v Hradci Králové byl učiněn v prvních desetiletích 17. století. V roce 1616 vznikl návrh na vytvoření čtyř českých biskupství, a to v Litoměřicích, Hradci Králové, Českých Budějovicích a v Plzni. Je pozoruhodné, že hradecké biskupství mělo být zajištěno z hmotných statků broumovského benediktinského kláštera. Prvním biskupem byl navržen opat tohoto kláštera Wolfgang Selender. Ani tato snaha neuspěla.

Další návrhy vzešly od pana Viléma Slavaty z Chlumu a Košumberka předkládané společně s panem Jaroslavem Bořitou z Martinic, a to rok po Bílé hoře, v roce 1621. V Římě u papeže Řehoře XV. podpořil tento návrh přímluvou císařský zpovědník P. Vilém Lamormain a vídeňský papežský nuncius Carlo Caraffa. Zde jsou opět uváděna čtyři nová biskupství. Ani tato snaha neuspěla.

V dalším návrhu zřízení biskupství od P. Jeronýma Lappi z 22. května 1623 jsou opět uvedena jména sídel nově uvažovaných biskupství. V Římě však bylo tentokrát povoleno rozdělení rozsáhlé pražské arcidiecéze, avšak vytvoření nových biskupství stále naráželo na problémy jejich hmotného zajištění, což v Čechách vypleněných třicetiletou válkou nebylo vůbec snadné. Čechy byly po třicetileté válce po všech stránkách zdecimované. Před dlouhotrvající válkou žilo na území Čech na 3 milionů obyvatel. Po jejím skončení pouze necelý milion; odhaduje se 800 tisíc. Pokud se týká víry, tak katolické vyznání si zachovala města Ústí nad Labem, České Budějovice a Plzeň s jejich okolím. Hradec Králové s okolím byl nábožensky zesláblý a převažovalo v něm vyznání protestantské. Avšak vítězstvím habsburského absolutismu se otevřely nové perspektivy pro katolickou církev na území Čech. Obnovené zřízení zemské z roku 1627 po třicetileté válce vyhlásilo katolické náboženství za jedinou konfesi. Státní aparát spolu s katolickými institucemi usiloval o náboženskou jednotu země podle protestantského hesla „čí země, toho víra“. Katolická církev dokonce získala i samostatné zastoupení v říšském sněmu, jako stav prelátů. V důsledku válečných událostí nepostupovalo však zřízení nových biskupství podle plánů Vatikánu, ani podle cílevědomého a energického pražského arcibiskupa kardinála Arnošta Harracha (1624 – 1667).

Vhodné podmínky pro nové hradecké biskupství nastaly po skončení třicetileté války, nastolením Vestfálského míru v roce 1648. Tehdy bylo nejdříve vytvořeno biskupství v Litoměřicích v roce 1655. Královéhradecká městská rada se oficiálně dozvěděla o zřízení uvažovaného biskupství v roce 1653 z dopisu podkomořího Jindřicha Kustoše ze Zubří. Městská rada, zřejmě s převládajícími hlasy protestantů, s tímto návrhem však nesouhlasila. Její odpor byl ale marný, protože zřízením biskupství mýnila katolická církev oživit katolicitu lidu, který byl uváděn jako jeden z „nejkacířtější“ v zemi.

K oživení náboženského života severovýchodních Čech bylo potřeba přistoupit odpovědně, rychle a s pastorační moudrostí, což vyvrcholilo konečným **zřízením nového biskupství a diecéze v Hradci Králové dne 10. listopadu 1664**. Bylo vyhlášeno bullou Super Universas papeže Alexandra VII. v době vlády císaře Leopolda II. na habsburském trůně. Bylo zřízeno na vymezeném území severovýchodních Čech. Biskupství bylo hmotně zajištěno panstvím Chrast na Chrudimsku, které odkoupil pražský arcibiskup Arnošt Harrach od hraběnky Eusebie z Harrachu, rozené ze Švamberka za 80 000 zlatých. Od něho převzal panství císař Ferdinand III. za 88 000 zl. ze solní pokladny. V hotovosti zaplatil 50 000 zl., zbytek byl splácen každoročně i s úroky až do dubna 1658.

Nově zřízené biskupství se tak stalo začátkem duchovního oživení severovýchodních Čech v duchu katolické víry. Byly obnoveny a nově vytvořeny nové farnosti a děkanáty a posíleny komunity mnichů a mnišek v klášterech.

Byla to doba, kterou spisovatel Alois Jirásek hanlivě nazval „dobou temna“. Označení převzala mylně i česká historie, oslavující husitské lupičství, ač ve skutečnosti došlo k velikému rozmachu umění, vědy a k povznesení českého národa jak hmotně, tak i kulturně.

DAR A TAJEMSTVÍ

Knihu s tímto názvem napsal ke svému padesátiletému výročí kněžství papež Jan Pavel II. Vybral jsem několik kapitol, které vystihují podstatu kněžského povolání.

Na počátku...tajemství!

Historie mého kněžského povolání? Tu zná především Bůh. Ve své nejhlubší podstatě je každé kněžské povolání *velkým tajemstvím, je to dar*, který člověka nekonečně přesahuje. Každý z nás kněží to zřetelně zakouší po celý život. Tváří v tvář velikosti tohoto daru cítíme, jak ho nejsme hodni.

Povolání je *tajemstvím Božího vyvolení*: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás, a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý.“ (Jan 15, 16). „Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron“ (Žid 5, 4). „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě a dal jsem tě národům za proroka“ (Jer 1, 5). Tato inspirovaná slova musí hluboce otřást každou kněžskou duší.

Proto, když za různých okolností – třeba u příležitosti kněžských jubileí – mluvíme o kněžství a vydáváme o něm svědectví, musíme to činit s velkou pokorou, s vědomím, že „Bůh nás povolal svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost (2 Tim 1, 9). Zároveň si uvědomujeme, že lidská slova nejsou s to unést tíži tajemství, jež v sobě kněžství nese.

Služebník milosrdenství

Jako udělovatel svátosti smíření plní kněz příkaz, který dal Kristus apoštolům po svém zmrtvýchvstání: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20, 22 – 23). Kněz je svědkem a nástrojem Božího milosrdenství! Jak je v jeho životě důležitá zpovědní služba! Jeho duchovní otcovství se uskutečňuje nejplnějším způsobem právě ve zpovědnici. Právě ve zpovědnici se kněz stává svědkem velkých divů, které Boží milosrdenství působí v duši, jež přijme milost obrácení. Je však nutné, aby každý kněz, který slouží ve zpovědnici svým bratřím, dokázal sám udělat tutéž zkušenost Božího milosrdenství při vlastní pravidelné zpovědi a duchovním vedením.

Kněz jako správce Božích tajemství je zvláštním svědkem Neviditelného ve světě. Je totiž správcem neviditelných a nezměrných dober, náležejících do duchovního a nadpřirozeného řádu.

(Jan Pavel II. Dar a tajemství)

Píseň o třpytu vody

V hlubině, z níž jsem přišla
načerpát jen vodu do džbánu
- tak dlouho už k zřítelnicím přiléhá
ten třpyt...,
našla jsem tolik, tolik poznání, oč více
než dosud!
Našla jsem v odrazu té studně tolik
prázdného prostoru v sobě!
Jak je to dobře. Nedokážu tě celého
přenést do sebe,
ale toužím, abys zůstal, tak jako v
zrcadle studně zůstávají listy a květiny
zvysoka sejmuté pohledem užaslých
očí
- očí více prosvětlených než
smutných.

Nebojte se!

Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán
brány Kristu!
Otevřete svá srdce, své životy, své
pochybnosti,
těžkosti, své radosti a city jeho spásné
moci
a dejte mu vstoupit do svých srdcí.
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku.
Jedině on to ví ... !

Naděje, která přesahuje smrt

...V tom prostoru, v tom nejuplnějším
rozměru světa JSI,
a proto mám smysl i já a mé klesání
do hrobu a přecházení v smrt,
neboť rozpad, který mě mění v prach
neopakovatelných atomů,
je součástí Tvé Paschy.

(z knihy *Píseň o třpytu vody* - Karol Wojtyła)

„MINISTRANTSKÝ VÝLET DO BONGA. SOBOTA 22. 2. 2014“

VÍKENDOVKA VESMÍR

Vše to začalo odjezdem 7.3. v 17:45 z našich domovů. Odjížděli jsme na víkend na Vesmír (poblíž obce Deštné v Orlických horách). Když jsme všichni dorazili, šli jsme na večeři. Po večeři si nás zapsali a ubytovali nás. Poté si pro nás Veronika Pecháčková připravila hru, abychom se lépe poznali. Musím říct, že u té hry jsme se všichni dost pobavili. Když jsme skončili, následovala modlitba spolu se všemi, kteří tam byli také a modlitbu vedl otec Tomáš. Modlitba bylo zakončena písní. Rozešli jsme se pod podmínkou, že ve 24:00 budou všichni ve svých postelích.

Druhý den ráno nás vzbudil budíček. Pro dívky to byly písně hrané na harmoniku a chlapce, kteří spali venku v chatkách, budili kolejnici. Kdo chtěl, tak v 7:40 byla možnost modlit se ranní chvály. V osm hodin byla snídaně, po které jsme měli volno. V deset hodin byla katecheze na téma „vztahy“. Otec Tomáš nám vyprávěl o různých vztazích mezi lidmi, ale i o vztazích mezi člověkem a Bohem. Po katechezi jsme se odebrali na mši do kostela sv. Matouše, který je hned u areálu Vesmír. Po mši jsme se posilnili obědem a potom jsme měli volno. Ve 14:00 si nás Verča Pecháčková zavolala ven a řekla, že budeme hrát hru. Při hře nás rozdělili do dvou družstev, jejichž úkolem bylo nasbírat co nejvíce bodů tím, že přes daný úsek dojdou do cíle několika způsoby. Cestou do cíle na nás číhali lidé, kteří byly ozbrojeni „koullemi“, jimiž se do nás střefovali. Když nás někdo strefil, museli jsme udělat 3 dřepy a pak jsme teprve mohli pokračovat. Celá hra se opakovala pořád dokola asi půl hodiny. Když hra skončila, otec Josef odjel. Po vyběhání venku jsme měli volno. Ve 20:00 byla večeře. Po pomoci v kuchyni jsme se všichni sešli na večerním filmu. Měli jsme na výběr dva filmy. Vybrali jsme příběh o 14-ti letém chlapci, který žije sám s matkou a má rakovinu kostí. Zbývá mu jen několik dní života. Není na něm známka toho, že by se bál smrti. Utěšuje svou matku a zároveň zachrání rozpad jedné rodiny, s kterou se seznámí na svých vyšetřeních. Celou dobu říká všem, že jeho poselstvím je dělat radost druhým lidem, že ho posílá Bůh, který už rozhodl o jeho dni smrti. Film byl zajímavý a myslím, že se nám všem líbil a také nám dal příklad. Po skončení filmu jsme odešli do kostela svatého Matouše na adoraci při svíčkách. Musím říct, že takovou blízkost Boží jsem ještě nepocítila. O půlnoci jsme šli spát.

Nedělní budíček byl obdobný sobotnímu. V osm hodin byla snídaně, po níž jsme měli čas se připravit na cestu do kostela. V devět hodin jsme se vydali na cestu. Tentokrát jsme zavítali do kostela svaté Marie Magdalény. Po návratu z kostela jsme se sešli na „půdě“, abychom shrnuli víkend, jak se nám tam líbilo a tak dále. Ve dvanáct hodin jsme se naobědvali a ve dvě hodiny jsme opouštěli areál Vesmíru. Celý víkend hodnotím číslem jedna. Nejen že jsme si to užili, ale také jsme se jako biřmovanci víc spřátelili a poznali.

Několik úryvků z apoštolské exhortace Radost evangelia, kterou papež František shrnuje bohatství prací synody o nové evangelizaci a kterou nás chce povzbudit a pobídnout k horlivému a radostnému předávání křesťanské víry.

1. Radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. (...) V této exhortaci se chci obrátit k věřícím křesťanům a pozvat je k nové etapě evangelizace, která bude poznamenána touto radostí, a naznačit cesty, jimiž se má církev v nejbližších letech ubírat.

6. Někteří křesťané – jak se zdá – žijí ve stylu postní doby bez Velikonoc. Chápu, že radost se neprožívá stejným způsobem ve všech životních etapách a za všech okolností, které jsou někdy velmi tvrdé. Přizpůsobuje se a přetváří a vždycky zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z osobní jistoty, že jsme nekonečně a nade vše milováni.

7. „Průmyslová společnost mohla rozmnožit příležitosti různých zábav a potěšení, ale velmi nesnadno dokáže opatřit radost.“¹ Mohu říci, že ty nejkrásnější a nejvíce spontánní radosti, které jsem v životě viděl, jsou radosti velmi chudých lidí, kteří nemají na čem lpět. Vzpomínám i na ryzí radost těch, kteří si i uprostřed vážných pracovních povinností uchovali věřící, velkorysý a prosté srdce.

27. Sním o misijním rozhodnutí, které bude schopné všechno proměnit, aby se zvyklosti, styly, harmonogramy, slovník i všechny církevní struktury staly přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa spíše než k sebe prezentaci.

41. Enormní a rychlé kulturní změny zároveň vyžadují, abychom věnovali ustavičnou pozornost snaze vyjadřovat trvalé pravdy jazykem, který umožňuje rozpoznat jejich neustálou novost. Vždyť v pokladu křesťanské víry „je jednou věcí podstata... a druhou způsob formulace jejího vyjádření“²

46. Církev, která „vychází“, je církví otevřených dveří. Vycházet ven k druhým a vydávat se na periferie lidstva neznamená bezhlavě a beze smyslu běžet do světa. Častokrát je lepší zpomalit krok, odložit neklid, pohlédnout druhým do očí a naslouchat jim, anebo odložit naléhavé povinnosti a doprovodit toho, kdo zůstal na kraji cesty. Někdy je jako otec marnotratného syna, který nechává otevřené dveře, aby syn mohl bez obtíží vstoupit, až se vrátí.

49. Vyjděme, vyjděme nabídnout všem život Ježíše Krista. Opakuji tady celé církvi to, co jsem mnohokrát řekl kněžím i laikům v Buenos Aires: Je mi milejší církev otlučená, zraněná a špinavá proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám.

(V českém překladu vyšla apoštolská exhortace Radost evangelia v nakladatelství Paulinky.)

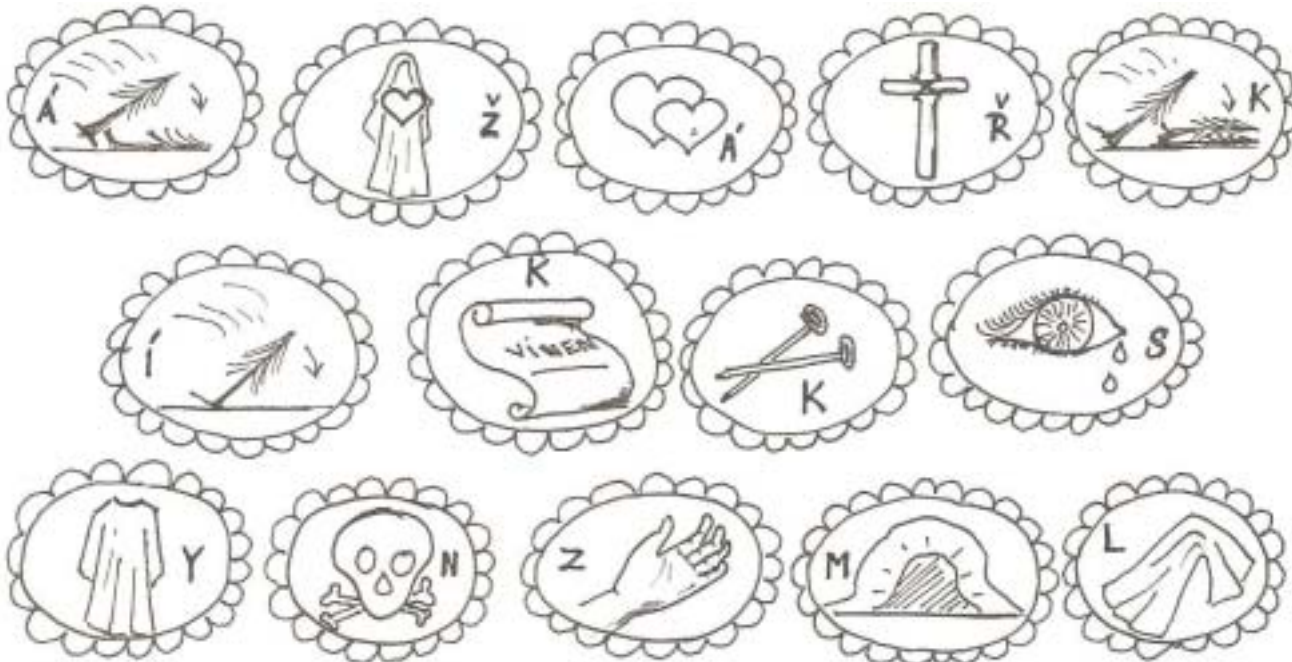
1. Gaudete in Domino, s. 4.

2. Jan XXIII.: Promluva na zahájení Druhého vatikánského koncilu (11. 10. 1962).

AHOJ DĚTI!

Vstoupili jsme již do druhé poloviny postní doby. Věřím, že se snažíte ji dobře prožívat, jak jsme si o tom na začátku postu povídali. Pokud se nám vždy nedaří, nevadí, ještě jsou před námi tři týdny, a tak můžeme jistě mnoho napravit. V postní době se modlíme modlitbu Křížové cesty. V každém kostele bývá tato modlitba různým způsobem znázorňována. Nejčastěji najdeme obrazy. Ale setkáme se i s jiným zobrazením, někdy velmi jednoduše vypadajícím, které se snaží o vyjádření hlavní myšlenky spíše symbolicky. I přes zdánlivou

jednoduchost vyjádření se ale určitě jedná o umělecké dílo.

My si dnes Křížovou cestu přiblížíme také pomocí symbolů, nám ale postačí jednoduché obrázky. Pozorně si je prohlédněte a pak se pokuste rozhodnout, který obrázek znázorňuje odpovídající zastavení. Všechna 14 zastavení Křížové cesty je vypsáno. U každého obrázku najdete písmena. Ta přiřadíte k číslům a dostanete tajenku, kterou doplníte do věty: Až na (--1-4--) šel Pán Ježíš (--5-14--). Obrázky jsou vloženy do kytiček úmyslně. Abychom si uvědomili, že bolestná a těžká křížová cesta neskončila smrtí, ale přinesla nám nádherný květ vykoupení, cestu k věčnému životu.

Zastavení Křížové cesty:

1. Ježíš souzen
2. Ježíš přijímá kříž
3. Ježíš padá pod křížem poprvé
4. Ježíš se potkává se svou matkou
5. Šimon pomáhá nést kříž
6. Veronika podává Ježíšovi roušku
7. Ježíš padá pod křížem podruhé
8. Jeruzalémské ženy pláčou nad Ježíšem
9. Ježíš padá pod křížem potřetí
10. Ježíš svlečen ze šatů
11. Ježíš ukřižován
12. Ježíš na kříži umírá
13. Ježíš sňat z kříže
14. Ježíš položen do hrobu

(Otazníček)

Pro starší:

To, o čem jsme mluvili na začátku postní doby, si v její druhé polovině osvěžíme slovy z listu sv. apoštola Jakuba (1,19-26):

„Pamatujte si, moji milovaní bratří: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu; vždyť lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš. A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijmete zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. Podle slova však také jedněte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná

podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomenlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky.

Domnívá-li se kdo, že je (tajenka).

Podtržená slova textu zároveň „naplňují“ osmisměrku. Každé slovo v ní má své vlastní místo a nepřekrývá se s jinými. Po vyškrtání všech slov zůstane 69 písmen, která doplní větu.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V obrázkové křížovce se ukrývala 2 jména: Zacheus, Lukáš.

OMLUVA: U 9. obrázku došlo k chybě – místo bubínku měla být raketka (malá raketa), aby slovo vyšlo správně.

DĚTI JSOU DAR OD BOHA

O tom je přesvědčena Dana Němcová, dětská psycholožka, kritička a disidentka komunistického režimu, jedna z prvních signatárek Charty 77. Nyní je předsedkyní správní rady Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. V knize „Lidé mého života“ - rozhovorů s publicistou a výtvarníkem Janem Bártou vzpomíná na dobu, kterou prošla od svého dětství až do současnosti.

Jaká je role matky? Na to se snaží poctivě odpovědět i autorka této knihy, matka sedmi dětí.

...„Poslání být matkou jsem považovala za naprosto podstatné a nejdůležitější. Vytváření vztahů, život s druhým, život pro druhého, přijetí druhého jako Božího daru se mi zdálo fascinující a jako úkol naprosto dostačující pro celý život.“

...“Rodina je prostředím lásky, bezpodmínečně nutným k tomu, aby si v něm člověk vytvořil zdravou páteř své osobnosti. Čím dříve ztrácí dítě v rodině absolutní přijetí a zázemí, tím více je jako dospělý člověk křehké a ohrožené.“

...“Dospělý člověk se může ve vztahu k dítěti, pokud na něm jen slepě neulpí, mnohemu o skutečné lásce naučit. Je vždycky důležité si uvědomit, že dítě je pro mě pouze načas svěřeným darem. Přesto nebo proto mi na něm hodně záleží. ... Nejde však přece jen o to zahrnout ho materiálním dostatkem. Měla by z něj vyrůst svobodná odpovědná osobnost, a tady je místo pro naši odvahu milovat bez podmínek“.

...“Současný trend, kdy se rodí dětí málo, však vychází z docela odlišného chápání daru života. Lidé si často vzájemně namlouvají, že musí připravit jakési optimální podmínky, do kterých by se mělo jejich dítě narodit. Přitom podle mého soudu jedinou optimální podmínkou je mít ochotu dítě bez podmínek, třeba i v chudobě a nezajištěnosti, přijmout. Nevěřím, že bychom mohli sami svými silami zajistit a zabezpečit pro dítě prostředí a podmínky natolik dokonale, aby ho nepřivedly do žádné krize, do žádného trápení. Nikdo nemůže nic takového obstarat. Ani jistotu materiálního komfortu ne. Navíc, daleko horší jak chudoba jsou pro dítě šrámy a rány plynoucí z manželského nedorozumění, z nedokonalosti partnerského vztahu. Přitom ani takové záležitosti nemůže nikdo ze svého života vyloučit. Vstupem do manželství podstupujeme i riziko, že spolu nevydržíme až do smrti. Nic takového by nás však nemělo zbavit odvahy mít děti“.

...“Dítě není projekt. Dítě není životní plán. Při všem porozumění pro moudré zvažování každého rozhodnutím v životě považuji za daleko důležitější vnímavost pro tajemství nového života. Škoda, že dnes moc tajemství nectíme. Snad právě proto a bez okolků a úcty zacházíme i se sexualitou. Jako bychom jeden z druhého chtěli strhat všechny roušky, dostat se až k nahotě. Chceme se všeho chopit a vše odhalit. Není divu, že nám z toho všeho krásného nakonec o moc víc než kosti a svaly nezbyvá“.

Na otázku, jestli ji všechno to starání o zajištění základních potřeb v rodině nepřerostlo přes hlavu, odpovídá:

...“V mém případě se takový pocit nikdy nedostavil. I když bylo práce spousta. Ano, často jsem neměla ani vyžehlené prádlo, ani umytou podlahu, ale vždycky jsem si říkala, že za dva roky děti nebudou vědět, jestli byla podlaha vytřená a prádlo srovnáno do komínků, ale zapamatují si, zda jsem měla dobrou náladu a zda jsem si na ně, když mně potřebovaly něco říct, udělala čas. Tak jsem řešila své starosti a vyznávám, že jsem v té době měla intenzivní pocit pomoci z Boží strany. Týkalo se to těch nejobyčejnějších lidských záležitostí. Ve chvíli, kdy jsem nevěděla, kam dřív skočit, přišel vždycky někdo, kdo mi pomohl. Nejednou nám hrozil nedostatek v základních věcech. Vždycky se však nakonec situace zvláštním způsobem vyřešila. Takže jsem si mohla to odvážně znějící evangelijní vybidnutí, aby člověk nejdřív hledal Boží království, protože to ostatní mu bude přidáno, vyzkoušet na vlastní kůži. Od těch dob ho vnímám nejen jako moudrou radu, ale taky jako svou vlastní zkušenost“.

...“Neměli bychom také zapomenout, že vztah mezi rodiči je pro dítě modelem a ovlivňuje jejich příští odvahu navazovat vlastní intimní vztah“.

...“Možná to bude znít moc namyšleně, ale svůj vztah k dětem modeluji podle toho, jak si představuji, že se Bůh vztahuje k nám. Vždyť my jsme také jeho děti, a přestože nás nechává plácet se v našich chybách, je vždycky ochotný nás obejmout“.

...“Děti mi daly nejhezčí léta života, daly mi pocit naplnění, daly smysl všemu, o co jsem se snažila. Děti jsou darem, který mě naformoval a udělal takovou, jaká jsem.“

„Šťastný je ten, kdo našel štěstí v rodině.“ – Lev Nikolajevič Tolstoj. Statistiky nás v současné době ovšem přesvědčují o něčem jiném. V podstatě polovina manželství je rozvedených. Stal se z toho trend. Je samozřejmé, že na to doplácí především děti. Velká část mladých dvojic jsou pouze partnery a v těchto „provizoriích“ vychovávají své potomky. V posledních desetiletích se posunula rovněž věková hranice, kdy mají matky první dítě. Mají pocit, že nejdříve materiálně vybudují zázemí, jenže se často stává, že se jim to nepodaří a jsou nešťastné.

Proto jsem vybrala některé úryvky z výše uvedené knihy. Stojí za to se nad nimi alespoň zamyslet.

B.H.

METRÁČEK

Nepatřím ke zdobivému typu žen. Navíc mám jaksi mylně zakořeněné přesvědčení, že pečovat o sebe znamená zabývat se sama sebou a tudíž to do života s Bohem nepatří. V každodenním mateřském maratónu a po několika těhotenstvích jsem se dostala na váhu „těžkotónážního vozidla“.

Věděla jsem, že s tím musím něco udělat. Ale znáte to. Začínala jsem snad stokrát. I když jsme o tom příliš nemluvili, věděla jsem, že by byl i můj muž moc rád, kdybych nějaké to kilo shodila. Láska k němu byla nakonec pro mě důležitým impulsem s tím definitivně něco viditelného udělat. Zároveň jsem si uvědomila, že jsem „chrámem“ Ducha Svatého a že o tento chrám je třeba pečovat, abych i svým vzhledem svědčila svému okolí o Boží kráse.

Od jedné známé jsem se dověděla o kurzu hubnutí. Nemám příliš pevnou vůli, ale jelikož jsem kolektivní typ, tak mi tento způsob hubnutí „společně“ velmi vyhovuje. Každý týden máme hodinku cvičení a pak si povídáme o tom, jak se nám v uplynulém týdnu dařilo. Píšeme si jídelníčky, předáváme recepty, cvičíme společně, pak doma aspoň na rotopedu a pár cviků na břicho. Postupně se z nás vytvořila pěkná parta, vznikají osobnější vztahy, kdy se dá mluvit i o Bohu. Kromě nových vztahů se dostavil i viditelný výsledek, nad kterým mí blízcí o Vánocích náležitě vyjádřili svou radost. Vánoce mi to, doufám, neskončilo. Spíš byly prubířským kamenem, ve kterém jsem příliš neobstála, ale snažím se začínat stále znovu a krůček po krůčku se dostávat na původní váhu. Celá tahle záležitost je pro mě velké cvičení v pokoře, každodenní boj s chutěmi a leností, učím se říkat ne. Stojí mě to hodně, a právě proto věřím, že i v Božích očích to má smysl a užitek nejen pro tělo, ale i pro duši.

jam

TOMÁŠ HALÍK ZÍSKAL JAKO PRVNÍ ČECH TEMPLETONOVU CENU

13. 3. 2014 11:30, autor: ama

Londýn – Český kněz a filozof Tomáš Halík získal v Londýně prestižní Templetonovu cenu za rok 2014. Zařadil se tak k laureátům jako Matka Tereza nebo dalajláma. Cena se udílí žijícím osobnostem, které svým dílem prohlubují vnímání duchovního světa. Neoficiálně se jí říká Nobelova cena za náboženství. Podle Halíka je cena nejen oceněním jeho osoby, ale celého českého národa. On sám ji prý bere jako závazek. "Chtěl bych, aby to nebyla pocta jen pro mne, ale pro celou zemi. Mnoho lidí v Británii a ve Spojených státech ví, co je Templetonova cena, ale nevědí, kde je Česká republika. Chtěl bych přispět k prestiži naší země," komentoval Halík.

autor: Viktor Chlad / Lidové noviny, zdroj: ISIFA

Tomáš Halík získal Templetonovu cenu jako vůbec první Čech. "Pro mnohé je to určitě překvapivé. Protože si myslí, že komunismus u nás zničil duchovní dimenzi naší kultury a celou tu vznešenou křesťanskou tradici a že jsme ateistická země. Já si myslím, že to tak není. U nás je spíš z různých důvodů odstup vůči církvím, ale nejsme zemí, která by byla duchovně amuzikální," komentoval postoj české společnosti k náboženství Halík.

Halík se získáním ceny zařadil mezi osobnosti jako Alexandr Solženicyn nebo dalajláma. Úplně první cenu dostala před 41 lety Matka Tereza. Vyhlášení vítěze se konalo v centru Londýna v britské akademii. Tomáše Halíka vybrala porota složená z vědců a teologů různého vyznání, a to za jeho protirežimní postoje v období normalizace, ale taky za překonávání předsudků mezi ateisty a věřícími a za dialog mezi různými náboženstvími.

zdroj: Kostel Nejsvětějšího Salvátora

"Ta hlavní linie není mezi lidmi, kteří jsou věřící nebo nevěřící, ale mezi těmi, kteří jsou hledající," upozornil na hlavní rys své práce Halík. "Své poslání chápou v tom doprovázet ty hledající lidi," řekl Halík, podle něhož je třeba lidem dávat ne odpovědi, ale pomáhat klást otázky. "Kněz je tu ne proto, aby toho člověka manipuloval, ale aby doprovázel a povzbuzoval v jeho hledání smyslu života," myslí si Halík.

Pro osvětové účely dostane Tomáš Halík šek za více než 35 milionů korun. Profesor Halík pro ČT uvedl, že cena změnil život, ale ne finanční odměna, protože není určena pro osobní obohacení, ale na podporu činnosti, kterou dělá. Co ale změnil jeho život je morální váha Templetonovy ceny.

Cena je pojmenovaná po Johnu Templetonovi, investorovi a miliardáři, který si dal za cíl, že jeho cena musí být vždy štedřejší, než ta Nobelova. Slavnostní předání na profesora Halíka, který se stává jejím 44. Nositelem, teprve čeká, a to v květnu, za účasti členů královské rodiny.

Templetonova cena (angl. Templeton Prize) je ocenění za pokrok ve výzkumu a objevy týkající se duchovních skutečností, od roku 1972 každoročně udělované Templetonovou nadací. Ta financuje různé interdisciplinární výzkumy a každý rok vyčleňuje peníze pro vítěze Templetonovy ceny.

Templeton: Duchovní rozvoj je právě tak důležitý jako vědecký pokrok

Mantrou zakladatele ceny sira Johna Templetona bylo zpochybňovat zažitě pravdy a on sám byl toho názoru, že duchovní rozvoj je právě tak důležitý jako vědecký pokrok. "Spirituální hodnoty vytváří jakousi imunitu společnosti," souhlasí čerstvý držitel ceny Halík.

Částka je to z principu vždy vyšší, než jakou dostávají laureáti Nobelovy ceny, právě kvůli důrazu na propojení vědy s duchovnem. Finanční odměna je určena k dalšímu rozvoji činnosti v oboru, kterému se vítěz ceny věnuje. Například dalajláma věnoval část výhry dětské nadaci, která se soustředí na pomoc podvyživeným dětem v Indii. Značnou částku daroval také institutu zaměřenému na výzkum lidské mysli pro lepší porozumění našim emocím, etickým a mravním hodnotám. A zbytek peněz použil na financování vzdělávacích projektů pro tibetské mnichy v klášterních školách.

Halík vystudoval filozofii a sociologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde byl žákem Jana Patočky. Komunistický režim mu jako přední osobnosti české podzemní církve zakázal vystupovat na veřejnosti, po roce 1989 se ale Halík na veřejnost vrátil. Rok po sametové revoluci se stal prezidentem České křesťanské akademie a působil i jako externí poradce prezidenta Václava Havla. "Pravda a láska v tomto světě nikdy nebudou tím konečným vítězem. Ale zápas proti lžím a nenávisti nikdy nesmíme vzdát," říká Halík.

Poutové posezení

Vážení spoluobčané, milí farníci a poutníci zblízka i zdáli.

Dovolujeme si vás tímto pozvat na posezení s přáteli a poutnické občerstvení, které bude pro vás připraveno po poutní slavnosti farního kostela v D. Č. v areálu Orlovny dne 27. 4. 2014 - od 11 do cca 13 hod

Pro zájemce bude také možnost malé exkurze do věže farního kostela.

Dle počasí bude připraveno posezení venkovní, nebo v jídelně Orlovny.

Hraje Dechová hudba Dolní Čermná.

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Duben 2014			
Ne 6. 4.	5. neděle postní	7.30	p. Krátký 73
Ne 13. 4.	Květná neděle	7.00	Motlovi 11
		10.30	Vyhnálkovi 351
Čt 17. 4.	Zelený čtvrtek	18.00	Severinovi 342
Pá 18. 4.	Velký pátek	18.00	Jurenkovi 160
Ne 20. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	10.30	Macháčkovi 242
Po 21. 4.	Pondělí velikonoční	7.30	Faltusovi 356
Ne 27. 4.	2. neděle velikonoční	7.30	Kunertovi 12
		10.00	Vágnerovi 102
Květen 2014			
Ne 4. 5.	3. neděle velikonoční	7.30	Hejlovi 232
		16.00	Marešovi 409
Ne 11. 5.	4. neděle velikonoční	7.30	Pecháčkovi 53
		16.00	Klekarovi 292
Ne 18. 5.	5. neděle velikonoční	7.30	Marešovi 271
		16.00	Jansovi 65
Ne 25. 5.	6. neděle velikonoční	7.30	Moravcovi 267
		16.00	Macháčkovi 242

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Byl pokřtěn a stal se členem Kristovy církve:

v Dolní Čermné 15. 3. 2014 Matouš Hubálek z Letohradu, Orlice

Rodičům malého Matouše blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu všech jejich dětí.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné 21. 2. 2014 s paní Zdeňkou Ptáčkovou z Horní Čermné

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelou budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ:

Ve středu 2. 4. 2014 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 3. 4. a v pátek 4. 4. v Dolní Čermné a v Petrovicích.

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ PŘED VELIKONOCEMI

Dolní Čermná	Středa 2. 4.	18:00 - 18:55 h.	P. Josef Roušar
Verměřovice	Čtvrtek 3. 4.	17:30 - 18:55 h.	
Dolní Čermná	Pátek 4. 4.	17:00 - 18:50 h.	
Dolní Čermná	Květná neděle 13. 4.	14:00 - 17:00 h.	P. Pavel Pokorný, P. Pavol Sandánus
	Středa Sv. týdne 16. 4.	15:00 - 18:00 h.	P. Ján Kubis
		16:00 - 18:55 h.	P. Josef Roušar
Velký pátek 18. 4.	7:00 - 12:00 h.		

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

4. NEDĚLE POSTNÍ

30. března 2013

13. a 14. týden / 2013

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 31. března po 4. neděli postní			
úterý 1. dubna	po 4. neděli postní	18:25 19:00	<i>modlitba Křížové cesty v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárce
středa 2. dubna	po 4. neděli postní	17:00 19:00	<i>zkouška – dětská schola</i> mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Bartoňovu a Adamcovu
čtvrtek 3. dubna	po 4. neděli postní	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárce mše sv. ve Verměřovicích - na dobrý úmysl
pátek 4. dubna	po 4. neděli postní První pátek v měsíci	14:30 17:00 19:00	<i>příprava na 1. sv. přijímání</i> <i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Františka a Marii Komárkovy, sourozence a duše v očistci
sobota 5. dubna	po 4. neděli postní	7:30 9:00 16:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii a Petra Duškovy a jejich děti generální úklid farního kostela a jeho okolí v Dolní Čermné mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa Režného a manželku
NEDĚLE 6. dubna	5. NEDĚLE POSTNÍ	7:30 9:00 10:30 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Otu Cejnara, rodiče a celou rodinu mše sv. v Petrovicích - za Václava Mikulu, manželku, syna a ostatní zemřelé z obou stran mše sv. v Dolní Čermné - zaměřená pro děti - za Petra a Annu Mikulovy a syna <i>modlitba Křížové cesty v Dolní Čermné</i>
pondělí 7. dubna po 5. neděli postní			
úterý 8. dubna	po 5. neděli postní	18:25 19:00	<i>modlitba Křížové cesty v Dolní Čermné (akolyta)</i> mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl
středa 9. dubna	po 5. neděli postní	17:00 19:00	<i>zkouška – dětská schola</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Bednáře
čtvrtek 10. dubna	po 5. neděli postní	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - na úmysl dárce <i>jednání Pastorační rady farnosti</i>
pátek 11. dubna	po 5. neděli postní	14:30 18:25 19:00 20:00	<i>příprava na 1. sv. přijímání</i> <i>modlitba Křížové cesty Dolní Čermné (muži)</i> mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Beranovu a Hejkrlíkovu <i>příprava na biřmování</i>
sobota 12. dubna	po 5. neděli postní	19:00	mše sv. v Petrovicích (žehnáni ratolestí) - za Aloise Horáka, manželku Annu, dva syny a dceru
NEDĚLE 13. dubna	KVĚTNÁ NEDĚLE (PAŠIJOVÁ) <i>Žehnáni ratolestí a průvod před každou mší svatou.</i>	7:00 9:00 10:30 14:00 -17:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa, Marii a Ludmilu Kužilkovy mše sv. ve Verměřovicích - za Jarmilu Juráskovou, bratra Antonína a zete mše sv. v Dolní Čermné - za Vojtěcha Formánka, rodiče a bratra <i>příležitost ke svátosti smíření v Dolní Čermné</i>

ÚKOL PRO DĚTI:

Úkol na mši svatou v neděli 6. 4. 2014 v 10:30 hodin v kostele v Dolní Čermné. Napiš, nakresli:

Jak se jmenovali mládenci, které si dal Nebúkadnesar „rozlícen a rozhořčen“ přivést? (Da 13-15)

Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **16. března 2014**, Poutník vyjde **30. března 2014**

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.